

Een vluchteling, wiens vlot door den stroom dreigt meegesleurd te worden, krijgt hulp van onze wakkere mariniers.

DE WATERWOLF

DEN VORIGEN NACHT WAREN ER HARDE windvlagen gehoord; men vreesde voor de ruiten en voor de door sneeuw en regen doorweekte dijken. In geen eeuw was zooveel regen gevallen. Het Meteorologisch Instituut te De Bilt gaf tenminste de officiële verzekering, dat zoo'n regenval nog nooit was geregistreerd. En die registrering door De Bilt was nu toch al zes en zeventig jaren aan den gang.

„Ik heb den ganschen nacht geen oog dicht gedaan,” zei de conducteur van de tram. „Wat 'n storm is 't geweest!” Maar thans was de wind geluwd; de stormwolken waren verdwenen; vroolijk scheen de morgenzon op dezen laatsten dag van het jaar.

Te Nijmegen had ik over te stappen in een anderen trein, en al maar sprak het reizend publiek over den waterstand. In de gepasseerde Augustusmaand sprak men over schier niets anders dan over Borculo en den wervelstorm, maar heden werd Borculo niet meer genoemd; door niemand. Het scheen thans reeds vele jaren achter ons te liggen...

Menschen, die anders in den trein geen mond open deden, spraken thans over het water. Ze stelden zelfs vragen, die ze in gewone omstandigheden niet zouden hebben gedaan.

„Komt u uit Amsterdam?” vroeg zoo'n zwijgzame. „O zoo, uit Utrecht! De Vecht moet ook erg aan 't wassen zijn. Heeft u gehoord, dat bij Grave de dijk is weggeslagen? Een gat van honderd meter!”

De trein stoomde onder de kap weg naar het vrije veld en naar de zee... Ik had de Waal reeds gezien. Een zeeboezem was de rivier geworden. En de Maas was eveneens een zeeboezem geworden. Zij schuimde, zij bruiste van kracht.

Luister, mijn zoon! Herinner jij je 't nog van den vorigen

zomer, dien zomer met zijn zonnige luchten en blijde horizons, dat we door die groene weiden wandelden, en dat de veldbloemen geurden, en dat de ooievaar daar langs de biezighe oevers van de sloot wandelde: deftig als een Hollandsche regent der zeventiende eeuw?

Alles juichte. De leeuwerik steeg jubelend op; zelfs de knotwilgen, zoo heerlijk gehavend door de bijl van den snoeier, voelden zich een oogenblik gelukkig onder den blijden glimlach des hemels.

O, mijn zoon! Ik zag die bloeiende weilanden weer, of beter gezegd, ik zag er een klein strookje van, anderhalven meter in 't vierkant, en op den rand verrees een verdorpe struik, waar op den zwaarsten tak een hongerige raaf was neergestreken, tuk op buit.

En voorts was alles een barre zee met grauwe golven — o, zoo grauw! Het waren korte golven — stroef en bonkig! Het leken golven van leem...

Waar was ons voetpad gebleven, dat zich als een zomer-idylle tusschen gras en veldbloemen had heen gewonden? Waar het wit geverfde hek, waar wij op waren geklauterd, om als van een troon al de heerlijkheid van den zomer te aanschouwen?

Er was geen hek meer te zien, zelfs geen hekkepaal. Alles verzwolgen! Op dezen Oudejaarsdag zijn de rivieren in zeeën veranderd, en de beken, waar men anders met een polsstok over springt, zijn breede bruisende rivieren geworden, die ver hun oevers overschrijdend, de tuinen overstroomden en tegen de dorpels der boerenhuizen klotsen.

Verwonderlijk! Daar zie ik nog een koppel schapen grazen in een stuk drassig land, dat den oever vormt der zee. O, dat geduldige, lijdzame schaap! Voor eenige weken, toen de sneeuw als een blanke lijkwade de velden bedekte, kon men ook die schapen zien. Zij zochten hun voedsel; ze speurden het op onder de sneeuw, die het spaarzame voedsel